

JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENTET
Postboks 8005 Dep.
0030 OSLO

Dato: 10.10.2025
Dok.nr: 25/08835-2
Deres ref: 25/4209 - IRJ
Saksbehandler: Elisabeth Einarsbøl

Høringssvar Troms fylkeskommune - ny samleforskrift til oreigningslova - høringsfrist 10.10.2025

Vedlagt ligger høringssvar vedr samleforskrift oreigningslova fra Troms fylkeskommune.

Med hilsen

Jan Egil Vassdokken
Avdelingsleder

Elisabeth Einarsbøl
Rådgiver

Dokumentet er elektronisk godkjent og har ingen signatur

Vedlegg:
Høringsuttalelse samleforskrift oreigningslova
kgl_res_15_des_1972 (inntatt i Norsk Lovtidende I 1972 side 1693) (002)

Mottakere:
JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENTET

Kopi til:
Ressurs, Jan Egil Vassdokken

Høringsuttalelse samleforskrift oreigningslova- med frist

1. Innledning:

Det vises til oversendelse av høringsnotat vedrørende ny samleforskrift til oreigningslova, med høringsfrist 10. okt. 2025.

Høringsnotatet foreslår å samle gjeldende delegeringer og forskrifter etter oreigningslova i én forskrift.

Nedenfor gjengis hovedtrekkene i dagens regelverk knyttet til myndigheten til å fatte vedtak om og samtykke til ekspropriasjon, med vekt på *de bestemmelser som er aktuelle for samferdselsetaten i grunnervervssaker.*

2. Troms fylkeskommunes vurdering

2.1 Innledning

I utgangspunktet stiller Troms fylkeskommune seg positive til de hovedgrep som foreslås i høringsutkastet.

Det er åpenbart et behov for en bedre oversikt over hvilke organer som har myndighet til å vedta og samtykke til ekspropriasjon, ettersom delegeringsadgangen er mye benyttet, og vi ser at det er vanskelig å holde oversikten over de myndigheter som gjelder. Flere av delegeringsvedtakene ligger tilbake i tid, og det kan være vanskelig å vite om rettskildene som ligger på de digitale juridiske tjenestene er uttømmende angitt eller ikke.

Samtidig er det grunn til å se nærmere på enkelte av de forslag som foreligger, ettersom det kan være gode grunner til å legge myndighet til å samtykke til ekspropriasjon til andre mere fagspesifikke organer enn hva tilfellet er i dag.

I hovedsak vil Troms fylkeskommune på samferdselsområdet ved behov benytte adgangen til ekspropriasjon som ligger i veglovens § 50. Denne hjemmelen gir fylkeskommunene anledning til å gjennomføre eiendomsinngrep så langt det trengs til bygging, utbedring, vedlikehold og drift av fylkesvegene. Dette gjør at behovet for å benytte orl. § 2 vil være mindre der fylkeskommunene allerede har en hjemmel til å ekspropriere etter veglovens bestemmelser.

Det kan allikevel være tilfeller der det er behov for å ha en alternativ hjemmel slik at fylkeskommunenes samferdselsprosjekter kan gjennomføres som forutsatt.

For det første kan det tenkes tiltak som er av en slik karakter at det er usikkert om de dekkes av hjemmelen i veglova.

For det andre kan det være tilfeller der fylkeskommunene har en reguleringsplan som skal ligge til grunn for et utbyggingsprosjekt, men der reguleringsplanen er eldre enn 10 år. I disse tilfellene vil ikke utbyggingen la seg gjennomføre ved bruk av veglova § 50.

Det vil derfor være viktig å sikre at fylkeskommunene har alternative hjemler for gjennomføring av samferdselsprosjekter, og at myndigheten til å samtykke til ekspropriasjon er lagt til et organ med relevant fagkompetanse og erfaring innenfor samferdselssektoren.

Det vises til kgl.res. av 15. des 1972 (inntatt i Norsk Lovtidende I 1972 s 1693) som et eksempel på videredelegering av myndighet på samferdselsområdet etter vegloven. Her er en rekke myndigheter til å fatte vedtak etter oreigningsloven delegert til Vegdirektoratet.

2.2 Nærmere vurdering

I tråd med høringsnotatets gjennomgang av gjeldende rett, kan myndighet til å samtykke til ekspropriasjon etter orl. § 5 delegeres fra Kongen i statsråd til departementene, og ved særlige grunner til andre underlagte organer.

Slik Troms fylkeskommune vurderer det, vil det være hensiktsmessig at myndighet som i dag er delegert til statsforvalter og som vedrører samferdselstiltak, i stedet delegeres til Vegdirektoratet. Hovedbegrunnelsen for dette er at det da vil være samme organ som tar beslutninger i en ekspropriasjonssak uavhengig av om ekspropriasjonen gjennomføres etter vegloven eller oreigningsloven.

Det vises til at det i så tilfelle må foreligge «særlige grunner», jf. orl. § 5 første ledd.

Det bør vurderes å flytte delegert myndighet etter oreigningsloven fra statsforvalteren til Vegdirektoratet i saker som gjelder fylkeskommunens samferdselsprosjekter. En slik endring vil innebære flere fordeler.

Vegdirektoratet har den nødvendige fagkompetansen på samferdselsområdet og er allerede tillagt flere myndigheter etter oreigningsloven med hjemmel i vegloven ved kongelig resolusjon av 15. desember 1972. Det vil derfor være naturlig og hensiktsmessig at Vegdirektoratet også gis myndighet til å samtykke til ekspropriasjon etter oreigningsloven § 2, slik at det oppnås samsvar i myndighetsutøvelsen når fylkeskommunen på samferdselsområdet benytter ulike hjemler for ekspropriasjon. Dette vil bidra til en mer helhetlig og konsistent praksis.

Det vises videre til uttalelse i lovkommentar til oreigningslova § 2 note 12 (Keiserud og Bjella):

For øvrig bør man ved tilfelle av «dobbelthjemmel» søke å unngå at saksbehandlingsreglene blir forskjellige alt ettersom hvilken hjemmel som velges, se [Justisdepartementets uttalelse 17. juni 1980](#) (gjengitt i departementets rundskriv oktober 1987 s. 30–31) hva angår forholdet mellom oreigningsloven § 2 nr. 32 og [dåværende bygningslov § 35 nr. 1](#).

Videre vil en overføring av myndighet til Vegdirektoratet kunne motvirke risikoen for ulik praksis mellom fylkene. Statsforvalteren er organisert med én representant per fylke, noe som kan føre til variasjoner i saksbehandlingen. Vegdirektoratet har derimot et landsdekkende ansvar og bør slik sett være egnet til å sikre en ensartet og forutsigbar praktisering av regelverket.

Etter vår oppfatning vil en slik delegering også være i tråd med den generelle utviklingen i statsforvaltningen, der myndighet i økende grad delegeres nedover i statsapparatet. Hensynet til relevant fagkompetanse vil være et viktig hensyn ved videredelegering.

En delegering til Vegdirektoratet i samferdselssaker vil også være i tråd med en rekke andre delegeringer etter orl. § 2 som er lagt til aktuelle fagorganer:

- nr. 17 «Jarnveg, sporveg, kabelbane og hengjebane» er delegert til **Jernbanedirektoratet**
- nr. 19 «Varmekraftverk, vindkraftverk, kraftliner, transformatorstasjonar og andre elektriske anlegg» er delegert til **Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE)**
- nr. 23 «Kontorrom for det offentlige» er delegert til **Statsbygg**
- nr. 37 . «Frimark, naturpark og anna markestykke der kven det er kan lauga seg eller halda til i friluft» er delegert til **Miljødirektoratet**
- nr. 45 «Undersøking etter og utvinning av petroleum, og bygging og drift av røyrleidningar for transport av petroleum og av petroleumsprodukter med anlegg og sikringsfelt som høyrer til slike» er delegert til **NVE**
- nr. 48 «Fjernvarmeanlegg» er lagt til **NVE**

Endringen vil ikke ha noen innvirkning på hvor en klage på samtykke til ekspropriasjon skal behandles, slik vi ser det, ettersom både Vegdirektoratet og Statsforvalter i samferdselssaker vil være underlagt Samferdselsdepartementet. I tillegg vil en slik endring kunne avlaste statsforvalteren, som allerede har et bredt spekter av oppgaver.

Ettersom Vegdirektoratet allerede har ansvar for en rekke beslutninger med hjemmel i oreigningsloven ved ekspropriasjon etter vegloven, jf. kongelig resolusjon 15. desember 1972, og det antas at antallet aktuelle saker vil være begrenset da kommuner og fylkeskommuner har andre alternative ekspropriasjonshjemler, vurderes det som lite sannsynlig at en utvidelse av myndigheten vil medføre en vesentlig økning i saksmengden.

Det finnes også enkelte argumenter for å beholde myndigheten hos statsforvalteren. Statsforvalteren har ansvar for statens oppgaver på tvers av sektorer, og kan derfor se

ekspropriasjonssaker i lys av andre samfunnshensyn. I tillegg har statsforvalteren opparbeidet kompetanse på ekspropriasjonsrett, særlig gjennom sin rolle som klageinstans etter plan- og bygningsloven. Likevel må det understrekes at Vegdirektoratet også har betydelig erfaring med ekspropriasjonssaker, og at det er nettopp innen Vegdirektoratets fagområde, samferdsel, at denne myndigheten skal utøves.

På bakgrunn av ovennevnte vurderinger anbefales det at myndigheten til å samtykke til ekspropriasjon etter oreigningsloven § 2 i saker som gjelder fylkeskommunens samferdselsprosjekter, delegeres til Vegdirektoratet.

3.3 TFKs kommentarer til de aktuelle ekspropriasjonshjemlene

- **Hamnestell – orl. § 2 første ledd nr. 11**

Myndigheten til å samtykke til ekspropriasjon er i dag delegert til Statsforvalter, høringsnotatet foreslår dette videreført.

Troms fylkeskommune foreslår myndigheten delegert til Vegdirektoratet der fylkeskommunen er ekspropriant, og der eiendomsinngrepet skjer som ledd i gjennomføringen av et samferdselsprosjekt.

- **Bilrutedrift – orl. § 2 første ledd nr. 18**

Myndigheten til å samtykke til ekspropriasjon er i dag lagt til Statsforvalter, høringsnotatet foreslår dette videreført.

Troms fylkeskommune foreslår myndigheten delegert til Vegdirektoratet der fylkeskommunen er ekspropriant, og der eiendomsinngrepet skjer som ledd i gjennomføringen av et samferdselsprosjekt.

- **Varmekraftverk, vindkraftverk, kraftlinjer, transformatorstasjoner og andre elektriske anlegg – orl § 5 første ledd nr. 19**

Myndigheten til å samtykke til ekspropriasjon er i dag lagt til Energidepartementet i saker av prinsipiell interesse, i øvrige saker til NVE, mens Statsforvalter samtykker til etablering av kraftlinjer inntil 22 kV nominell spenning.

Høringsnotatet foreslår å legge myndigheten i sin helhet til NVE.

Troms fylkeskommune foreslår myndigheten delegert til Vegdirektoratet ved ekspropriasjon av kraftlinjer, transformatorstasjoner og andre elektriske anlegg, i de tilfellene fylkeskommunen er ekspropriant, og der eiendomsinngrepet skjer som ledd i gjennomføringen av et samferdselsprosjekt.

Det gjøres oppmerksom på at det her vil gå en grense mot de etableringer som nettselskapet vil ha et hovedansvar for, men at hjemmelen kan være viktig for å sikre seg

for det tilfellet at deler av infrastrukturen som skal etableres ikke skal eies av nettselskapet.

- Kommunale tiltak – orl § 2 første ledd nr. 26

Myndigheten til å samtykke til ekspropriasjon av «kommunale tiltak» er ikke delegert videre. Dette innebærer at fylkeskommunen må fatte vedtak om å søke samtykke til ekspropriasjon, og at Kongen i statsråd må samtykke.

Bestemmelsen kan være sentral for de tilfellene fylkeskommunen har behov for å ekspropriere til fordel for et tiltak som ikke omfattes av de øvrige tiltakene oppramset i oreigningsloven § 2.

Myndigheten foreslås lagt til Vegdirektoratet i de sakene der fylkeskommunene er ekspropriant, og der eiendomsinngrepet skjer som ledd i gjennomføringen av et samferdselsprosjekt.

2.3 Myndighet til å avslå søknader om ekspropriasjon

Høringsnotatet viser til at det i dag er adgang for Nærings- og fiskeridepartementet å avslå søknader om ekspropriasjon.

Det reises spørsmål om det er nødvendig at ett fagdepartement innehar myndighet til å avslå ekspropriasjon. For det tilfellet at myndigheten videreføres, uttrykker høringsnotatet at det i så tilfelle vil være mer naturlig at det departement som forbereder søknaden også bør ha myndighet til å avslå.

Etter en helhetsvurdering foreslår høringsnotatet at myndigheten oppheves.

Troms fylkeskommune kan ikke se at det skal være behov for en egen bestemmelse om myndighet til å avslå samtykke til ekspropriasjon. For det tilfellet at det allikevel vurderes en egen bestemmelse om adgangen til å avslå, er Troms fylkeskommune enig i at det ikke er naturlig at denne adgangen legges til ett fagdepartement alene.

2.4 Myndighet til å videredelegere

Høringsnotatet legger til grunn at det ikke skal være adgang til videredelegering av myndighet, med begrunnelse i at dette kan skape uoversiktlige forhold knyttet til hvor delegasjonskompetansen faktisk ligger. Hensynet til klarhet og ansvarlinjer er viktig, særlig i saker som involverer ekspropriasjon, hvor rettssikkerhet og forutsigbarhet for berørte parter står sentralt.

Samtidig må det veies opp mot behovet for fleksibilitet og effektivitet i forvaltningen. Dersom det etableres et forbud mot videredelegering, vil enhver fremtidig justering av delegasjonsmyndighet måtte behandles som en endringsforskrift til den kongelige resolusjonen. Dette innebærer at saken må fremmes for Kongen i statsråd, noe som er

en tidkrevende prosess og kan forsinke hensiktsmessige tilpasninger i organiseringen av myndighetsutøvelsen.

I lys av dette er det ønskelig at spørsmålet om delegasjon til Vegdirektoratet vurderes før endringsforskriften vedtas. Vegdirektoratet har fagkompetanse og erfaring med ekspropriasjonssaker knyttet til samferdselsprosjekter, og vil kunne ivareta rollen i tråd med forsvarlig saksbehandling og ressursbruk. Dersom myndigheten legges direkte til Vegdirektoratet i endringsforskriften unngås behovet for senere videredelegering, og det sikres en hensiktsmessig og mer samlet håndtering av ekspropriasjonssaker på samferdselsområdet, uavhengig av om ekspropriasjon skjer etter vegloven eller oreigningsloven.

2.5 Andre merknader

- **Oreigningslova § 4:**

§ 4. Eigar til og rettshavar i slik eigedom som er nemnd i § 1, lyt tola at det på eigedomen vert gjort mæling, utstikking og andre førehandsundersøkingar til bruk for eit påtenkt oreigningsinngrep. Ingen må gå i gang med slike førehandsundersøkingar før eigar eller brukar er varsla. Løyve til å gjera førehandsundersøkingar vert gjeve av den styremakt Kongen fastset. I løyvet skal det stå kva tid førehandsundersøkingane kan gjerast.

Om gjennomføringa av førehandsundersøkingar etter fyrste ledd, gjeld § 15 i forvaltningslova.

Lid eigar eller rettshavar tap av di førehandsundersøkingar som nemnd i fyrste ledd, gjer skade eller valdar ulempe, har skadelidde rett til skadebot, jfr. § 19.

Eit endeleg vedtak som gjev løyve til å gjera førehandsundersøkingar etter fyrste ledd, er eit særleg tvangsgrunnlag etter tvangsfullbyrdsloven kapittel 13.

Det vises til samleforskriftens § 3 som delegerer myndigheten etter orl. § 4 første ledd til statsforvalter.

Ved ekspropriasjon etter *veglova* er myndigheten etter orl. 4 i dag delegert til «vegsjefen for riksveger og fylkesveger» jf. kgl.res. 15. des 1972. Etter at SVV overførte ansvaret for fylkesvegene til fylkeskommunene, har det etter det Troms fylkeskommune erfarer vært en dialog med Samferdselsdepartementet om hvor ansvaret ligger, da det fremstår som ikke helt klarlagt.

Ved ekspropriasjon etter *oreigningslova* følger det av kgl.res. av 2. juni 1960 at tillatelse gis av lensmann på landet (nå politistasjonssjefen, jf. Justisdepartementets vedtak av 30. april 2021) og politimestrene i byene.

Det stilles spørsmål ved om ikke denne myndigheten ved ekspropriasjon etter oreigningslova også burde legges til Vegdirektoratet, for de aktuelle

ekspropriasjonshjemlene som er gjennomgått i dette høringsinnspillet på samferdselsfeltet.

Det vises til vurderingene ovenfor mht hvorfor myndighet etter oreigningslova bør samles hos ett og samme fagorgan.

- **Samleforskriftens § 3**

Ved ekspropriasjon etter vegloven følger det av kgl.res. 15. des 1972 at myndighet til å fatte vedtak om forhåndstiltredelse etter oreigningslova § 25 er delegert til Vegdirektoratet.

Etter samleforskriftens § 3 første ledd foreslås det at statsforvalter skal avgjøre spørsmålet om kostnadsdekning etter orl. § 15 andre ledd der «... same organ både er oreignar og kan gjera vedtak om oreigningsinngrep i saka».

Det stilles spørsmål ved om ikke myndigheten til å beslutte forhåndstiltredelse ved ekspropriasjon etter oreigningslova, og det å beslutte kostnadsdekning etter oreigningslova i situasjoner som beskrevet over, også burde legges til Vegdirektoratet, for de aktuelle ekspropriasjonshjemlene som er gjennomgått i dette høringsinnspillet på samferdselsfeltet. Det vises til vurderingene ovenfor mht hvorfor myndighet etter oreigningslova bør samles hos ett og samme fagorgan.

Det gjøres videre oppmerksom på at overskriften til § 3 i samleforskriften mangler en henvisning til oreigningslova § 20.

Vedlegg:

- *Kongelig resolusjon av 15. des 1972*

15. des.

5.

Vedkommende ansettelsesmyndighet kan oppheve eller endre vedtaket dersom den finner klagen begrunnet. I motsatt fall skal den tilrettelegge saken og uten opphold sende klageerklæringen og sakens dokumenter ledsaget av en uttalelse om klagen til Samferdselsdepartementet. Klageren skal ha gjenpart av uttalelsen.

6.

Vedtak om oppsigelse og avskjed av arbeidstakere som ikke går inn under tjenestemannsloven, kan på samme måte som bestemt for fast ansatte tjenestemenn, innklages for Samferdselsdepartementet. Klagen har ikke oppsettende virkning.

For øvrig gjelder for disse saker behandlingsreglene i denne paragraf så langt de passer og hvor ikke noe annet uttrykkelig er sagt.

§ 20

Midlertidig fjernelse fra tjenesten

1.

Tjenestemann kan midlertidig fjernes fra tjenesten når det antas at det foreligger en gyldig grunn til å gi vedkommende avskjed og tjenestens tarv krever at han straks fjernes.

2.

Beslutning om midlertidig fjernelse fra tjenesten treffes av Generaldirektøren for tjenestemenn som direkte er underlagt ham. For øvrig treffes beslutningen:

- I Hovedadministrasjonen av vedkommende jernbanedirektør for tjenestemenn som settes av Styret, og ellers av vedkommende avdelingsdirektør, eventuelt av leder for kontor som sorterer direkte under Generaldirektøren.
- I distriktene av distriktsjefen.
- Ved hovedverkstedene av verkstedbestyreren.
- Ved jernbaneanleggene av anleggsbestyreren.

Beslutningen skal uten opphold meldes til ansettelsesmyndigheten (Styret eller Personalnemnda), som treffer vedtak om hvorvidt avskjed skal meddeles eller det vil kunne bero med annen forføyning.

3.

Vedkommende tjenestemann kan kreve sin lønn inntil ansettelsesmyndighetens avgjørelse om avskjed er truffet. I lønnen kan dog gjøres fradrag for eventuell inntekt i annen statsstilling eller kommunal stilling under tjenestefraværet.

Vedtak om midlertidig fjernelse fra tjenesten kan av vedkommende tjenestemann klages inn for Samferdselsdepartementet. Klagen har ikke oppsettende virkning. For øvrig gjelder bestemmelsene i § 19.

§ 21

Tildeling av anerkjennelser m. v.

Beslutning om belønning eller premie for forslag til forbedringer samt utmerkelser eller annen anerkjennelse som Hovedadministrasjonen finner å ville tildele en tjenestemann, skal registreres på vedkommendes rulleblad.

§ 22

Ikrafttreden og endringer

Samferdselsdepartementet bestemmer når dette reglement trer i kraft og kan foreta mindre endringer i det.

Kongelig resolusjon.

15. des.

I.

Samferdselsdepartementet gis fullmakt til å gjøre vedtak etter veglovens § 9, første ledd, og § 10, tredje ledd, om nye instruksjoner for Vegdirektoratet og vegsjefene og om Vegdirektoratets organisasjon og styringsområder.

II.

Vegdirektoratet gis fullmakt til å gjøre vedtak etter veglovens § 10, tredje ledd, om vegkontorenes organisasjon og styringsområder.

III.

Samferdselsdepartementet gis fullmakt til i medhold av veglovens § 62 å fastsette myndighetsfordelingen mellom departementet og Vegdirektoratet etter de bestemmelser i vegloven som bruker uttrykket «vegstyremakta» samt etter veglovens §§ 30, tredje ledd og 33, første ledd.

IV.

- 1) Myndighet til å treffe bestemmelse i henhold til §§ 9, 10, 16, 20 og 25 i lov om overføring av fast eiendom av 23. oktober 1959 delegeres til Vegdirektoratet i den utstrekning bestemmelsene får anvendelse på eiendomsinngrep etter vegloven av 21. juni 1963.

15. des. 2) Begjæring om ekspropriasjon etter oreigningslovens § 6 ved eiendomsinngrep etter vegloven fremsettes for og avgjøres av skjønnnet.
- 3) a) Myndighet til å gi tillatelse etter oreigningslovens § 4 til vegformål delegeres til vegsjefen for riksveger og fylkesveger, og til formannskapet for kommunale veger.
- b) Vedtak som blir gjort av vegsjefen eller formannskapet etter bokstav a) kan påklages til Vegdirektoratet av en part eller annen med rettslig klageinteresse.
- 4) Begjæring om utvidelse av eiendomsinngrep etter oreigningslovens § 8 skal ved eiendomsinngrep etter vegloven fremsettes for og avgjøres av skjønnnet.
- 5) Kronprinsregentens resolusjon av 15. januar 1965 om delegasjon av myndighet etter lov av 23. oktober 1959 om oreigning av fast eiendom for så vidt angår eiendomsinngrep etter vegloven av 21. juni 1963 oppheves.

V.

Den myndighet til å frafalle foreldelsesinnsigelse som ved kongelig resolusjon av 28. mars 1955, jfr. kongelig resolusjon av 21. juli 1961 er tillagt Samferdselsdepartementet, delegeres til Vegdirektoratet for så vidt gjelder saker under Vegdirektoratets område.

VI.

Den myndighet som Samferdselsdepartementet i henhold til kongelig resolusjon av 23. juni 1967 har til å ettergi saksomkostninger tilkjent staten i søksmål hvor staten er part, delegeres til Vegdirektoratet for så vidt gjelder saker under Vegdirektoratets område.

VII.

Samferdselsdepartementet gis fullmakt til å oppheve

- a) Instruks for embetet som vegdirektør, gitt ved kongelig resolusjon av 1. august 1958 og
- b) Instruks for vegsjefene, gitt ved kongelig resolusjon av 1. juli 1960,
- fra det tidspunkt de nye instruksjer gjøres gjeldende.

Forskrifter om tap av rett til stonad etter 15. des. folketrygdlovens kapittel 12 for ugift mor som lever sammen med en mann som er eller kan være barnets far.

(Fastsatt ved kongelig resolusjon av 15. desember 1972 i medhold av lov om folketrygd av 17. juni 1966 nr. 12 § 12—1 første ledd, bokstav c.)

§ 1.

Ugift mor som lever sammen med barnets far har ikke rett til ytelser etter folketrygdlovens kapittel 12.

En ugift mor anses å leve sammen med barnets far:

- a) Når hun bor i samme leilighet eller hus som ham, selv om partene bor i atskilte deler av leiligheten eller huset, eller ordningen skyldes boligproblemer. Dersom partene bor i hver sin leilighet i samme boligblokk/leiegård, kan det dog gjøres unntak fra denne regelen hvis særlige grunner taler for det.
- b) Når de vanligvis har felles bolig, jfr. bokstav a, selv om de — på samme måte som gifte par — midlertidig bor atskilt, f. eks. på grunn av arbeid, utdanning, sykdom eller militærtjeneste.

Det er de faktiske boligforhold som er avgjørende, ikke hvor partene er registrert bosatt.

§ 2.

Såfremt en ugift mor lever sammen med en mann som ikke kan utelukkes å være barnets far, faller retten til stonad etter folketrygdlovens kapittel 12 bort.

En mann kan utelukkes å være far dersom det er fastslått ved rettskraftig dom, forelegg eller skriftlig erkjennelse i samsvar med lov om born utanom ekteskap av 21. desember 1956 at en annen er far til barnet.

Dersom en kvinne tidligere har vært gift og barnet har ætt etter ekteskap i henhold til § 1 i lov om born i ekteskap av 21. desember 1956, har moren ikke rett til stonad etter folketrygdlovens kapittel 12.

§ 3.

Såfremt farskapet ikke er fastslått eller det ikke er kjent hvem som er far til barnet, og den ugifte mor lever sammen med en mann, jfr. § 1, har hun ikke rett til stonad etter folketrygdlovens kapittel 12 med mindre hun sannsynliggjør at vedkommende mann ikke kan være far til barnet.